

—n—

Mrtvemu ptičku.

Kanarček, ko v kletki si bil zaprt,
kako sem te vendar ljubila vroče!
A prišla je tudi pó-te smrt —
kako zdaj srce mi po tebi joče!

Ne bode te grela več pomlad,
ki si jo v zimi ledeni
z iskrenim žgolenjem tisočkrat
pričaral v sobico k meni.

Med rože k pokoju bom dela te
na vrtec svoj osameli;
tam zemlja bo mrzla objela te,
in solnčeca žarki ne bodo te greli.

Kakó so vzcvetele rožice
vsekdar mi v duši mládi — —
Kdo bo usmilil ubožice
odslej se v zimskem hladi?

Pa bodem sanjala, sanjala...
In v prsih se pesemca bo mi budila,
in glavo bom k srcu sklanjala,
in solza bo lice kropila...

Bogumil Gorenjko.

Vranova zimska pesem.

*Oj, ta kruta starka zima
s snegom vse pokrila je,
skoporoka starka zima
hrano vso poskrila je!*

*V prejšnjih gorkih dneh živoljenje
bilo nam brez truda je;
prej skrbi nič in gladú nič —
zdaj pa huda, huda je!*

